

“Quan el pacient va marxar de l'hospital estava bé”

La doctora de Palamós acusada de la mort per imprudència d'un malalt diu que no va reconèixer la víctima ni els seus familiars, tot i que ja l'havien dut a judici

La fiscal demana tres anys de presó



La facultativa Josefina García, ahir a la sala de vistes del jutjat penal número 2 i, al fons, el seu advocat, Robert Brell Foto: G. PLADEVÉYA.

“No es pot fer un TAC a totes les persones que tenen mal d'estómac, i menys encara si aquest dolor va a la baixa. Quan després d'unes tres hores li vaig donar l'alta, estava bé.” La doctora de l'hospital de Palamós Josefina García Díaz va considerar ahir, en la seva declaració als jutjats de Girona, que l'assistència que va realitzar el 26 de juny del 2011 al veí de Palafrugell Manuel Hernández Saavedra “va ser correcta”. L'home va morir als 41 anys per una dissecció aguda d'aorta i, en el seu cas, es dona una circumstància singular. I és que García, que va ser qui el va visitar al servei d'urgències, és la segona vegada que ha estat portada a judici per la família del difunt. En la primera ocasió va ser arran de

la mort ara fa 17 anys de Torcuato, un dels germans de Manuel. Els familiars van denunciar per aquells primers fets la metgessa per un presumpte error de diagnòstic per no haver-li detectat la mateixa patologia, que, igual que a Manuel, va acabar provocant-li la mort. Aquell episodi també es va jutjar per la via penal i García en va resultar absolta.

Pel que fa a Manuel, va acudir en un principi al CAP de Palafrugell. Tenia punxades intenses a l'estómac que li irradiaven a l'esquena, vòmits, sudoració i pal·lidesa. La doctora de l'ambulatori ho va reflectir en un informe, en el qual García va tenir accés després. Segons l'advocada Mónica Tarradellas, que exerceix l'acusació particular en representació de la família de la víctima, “els símptomes de Manuel eren de manual a l'hora de valorar que es podien deure a un aneurisma”.

Al CAP li van subministrar Nolotil i Primperan i va ser derivat a l'hospital de Palamós. García va al·legar que, quan ella el va atendre, tenia “un bon estat general” i no estava suat ni pal·lid, possiblement per l'efecte dels calmants del CAP. A partir d'aquí, un dels diversos aspectes que les acusacions no entenen és per què no li va fer les proves pertinents per descartar l'aneurisma. García va justificar que, basant-se en l'informe de la companya del CAP, va “llegir entre línies” que es podia tractar d'una pancreatitis, de tal manera que tampoc li va realitzar una radiografia de tòrax que hagués permès veure probablement l'afectació d'aorta.

García hi va afegir que, després del calvari que ja va passar amb el primer procés judicial, si hagués reconegut Manuel o els seus familiars, l'hagués derivat a algun dels altres metges que estaven amb ella en el torn de nit. Nega, a més, que la germana que acompanyava Manuel li preguntés directament si descartava l'aneurisma: “Ella m'insistia que el seu germà havia ingerit uns ous ferrats, quan no volien que en mengés. No em van saber dir la medicació que prenia ni van fer referència a antecedents familiars, tot i que jo sempre pregunto als pacients si hi ha alguna cosa més que haguem de saber.”

Dues forenses, però, van ser clares i categòriques a l'hora d'exposar que García hauria d'haver fet una placa de

tòrax o un TAC al pacient. “En aquests casos, és essencial diagnosticar-ho ràpidament. Un aneurisma dissecant evoluciona amb el temps, ja que l'artèria es va estripant. Hauria d'haver dut a terme proves que li servissin per arribar a les causes. Això hauria estat bàsic per descartar o excloure si l'origen dels símptomes es devia a una afecció greu o que podia ser mortal. En els pacients amb dolor en l'àmbit epigàstric s'han de fer aquestes proves complementàries, tal com recull el protocol de l'hospital de Palamós.”

La fiscal, que inicialment qualificava els fets d'una falta, es va acabar adherint a la petició de l'acusació particular, elevant-ho a delictes. Tant la fiscal com Tarradellas van demanar tres anys de presó i cinc d'inhabilitació per a García per un delictes d'homicidi per imprudència professional. I, en matèria de responsabilitat civil, que indemnitzí la família del difunt amb 109.753 euros. D'altra banda, el lletrat Robert Brell, que porta la defensa de la metgessa, en va sol·licitar l'absolució. Va ressaltar que l'estat en què l'home va arribar a l'hospital el dia 26 no tenia res a veure al de dos dies després: “Mentre que el dia 26 García li va notar una raonable milloria, el 28 estava pitjor. Per això, una altra doctora que el va assistir li va realitzar un TAC on es va apreciar l'aneurisma i va ser derivat a Can Ruti, on va ser operat i va morir malauradament 42 dies més tard.” Brell va concloure que, des d'un punt de vista lògic, “és impossible que García reconegués Manuel, ja que l'hauria derivat a un altre metge del centre”.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 06-05-2017 Pàgina 30

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/punt-divers/article/4-divers/1135327-quan-el-pacient-va-marxar-de-l-hospital-estava-be.html>